

32. szám.
 Augusztus 12-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Vámbéry Ármin.

Íme egy hazai tudós, a kinek egész Ázsiát keresztül kellett utaznia: hogy a magyar egyetem tanszékét megkerülhesse!

Egy *hazafi*, a ki törökké lett; hogy elismertessék *magyarnak*.

Egy *író*, a ki eltagadta, hogy *írni és olvasni tud*: hogy elismertessék *nagy tudósnak*.

Egy ifju, a ki *rongyokat* vett magára, hogy *divatba* jöjjön.

Mint koldús dervis utazta be tudomány gyűjtés végett Ázsia sivatagait! és kereste bennök a magyarok ős hazáját.

Végzetlenül lekötelezett volna bennünket vele, ha fel találta volna. Főleg, ha az oly messzeségre volna innen, hogy Schmerling úr oda utánunk ne találjon.

Fájdalom, hogy e szándéka nem egészen sikerült. — Talált ugyan velünk fajrokon népet, de a kik azon az egy jó tulajdonságukon kívül, hogy ők sem szeretnek a lapokra előfizetni, semmi egyéb közös ismertető jellel nem birnak. — Ugyan jó hogy otthagya őket!

Jelenleg a magyar tudományos egyetemben talált a pusztaság olyan oászára, a hol megpihenhet.

Hanem ha meg nem ették őt a bokharai sivatagban, azért mert keresztyén volt, az ultramohamedánok, — ugyan szel-

rencsésnek fogja magát nevezhetni, ha ebben a civilisált sivatagban meg nem eszik az ultramontánok!

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

In vagyok ez a bizonyos magyar ember, ki dictiot megtartota biesi universitas jubileum lakodalmon. Hogy miért elniztik engemet szolgabironak? anak meg van magyarazatyá. Mert hogy mostanság tudnak biesiek, hogy a ki magyar ember Bicsben jár, vagy főispány vagy szolgabiro. Ha új eszímája van, akkor főispány, ha csak fejéles, akkor szolgabiro. Nekem van csak fejéles.

Tehát, sub rosa sit dictum, az in kedvezs barátom uram, az a Hirtl alamprofessor Bicsben, ki inter alia astronomiai tudományt akipen kiegyeztete dogmaticával, hogy „a nap csakugyan áll, és nem forog föld körül; mert hiszen meg van írva, hogy József megalította napot, is nincs megírva sehol, hogy újra megint elindította volna. Ezen fundalódik az in barátom professor planetarum systemája.

Tehát míg egyszer sub rosa sit dictum, az in kedvezs barátom professor nagy magyar, is nagy lingvista, csak hogy magyarból turgia keveset, diákból pedig igen keveset; tehát rigi barátságnak jusanál fogva engemet felszólította, hogy csinálnam neki valami szip oratiót ötszázesztendősi jubileumra diák nyelven, mert szükséges, hogy görömbaságokat ne megirtsenek öszeugyülekezeti vendég urak.

In aztan csináltam neki oratiót ötszázesztendősi jubileumra olyat, hogy ez előtte ötszázesztendővel isz batrán elmondhata volna.

Jonak latam azonban magam isz felmenyi oratioval, hogy informályak barátom professor urat szükségessékrül, nehogy „caseus“ helyet olvasa „kazajz.“ — Azután meg egisz dictiot szip nagy mizeskalacsra leiratatam apro betűkel, azt úgy felalitatam asztalra, hogy üveg palaczk alyon előtte, is azon keresztül, mint nagyító üvegen, elolvashason barátom uram egisz oratiót.

Ezirt osztan elvite engemet oda magával ebidre; így jutotam in aba helyezetbe, hogy in

isz jubilealhasak ötszáz esztendeig biesi universitas fenalasanak.

Dictiot, enyimet, igen szipen elmondot professor barátom: csak hogy meletem alobi tudosok egyre döfölte oldalamat, kirdezve: „was hat ergsagt?“ Tutak, hogy ez nekem anyanyelv.

Azutan feleltik rá neki nimetül.

Leezik tunyi, anyit tudok nimetül, hogy se magamat, se jusomat nimetnek el ne adhasanak. Azirt irtetem isz mindent.

De valamenyi dictio nem volt olyan szip, mint ü ex-excellentiaji, a volt Schmerling uri. A megboldogult statusfirfu egiszben kedvemre beszilte: azt monta, hogy a *frankfurti* virsli az újabb időkben nem ir semit; a mikor ő ott volt, míg a blutwurst isz job volt, mint most; de a mióta a nimet nemzetnek „ales ist wurst,“ azóta ez is a *fabrament*, minden a *fabrament*: hej hiszen ha ő vagdalhatna össze hozavalo tölteliket úgy, a hogy ő szeretne; teremtucese míg a biesi *majortitas* annas hurkanál isz kedvesebb izü volna; mely irtekezise a *hachée* mit *fachée* fölöt nagy lelkeerülisel fogatattott. Vigezetül egy *Kaisersemmelt* kirte kelnertül toaszt lenyomtatására, mert nagyon kövir volt: is ezirt azt kialtotak neki, hogy lebe hoc!

Ezt a „hoc“ szot soha se ki nem alhatom.

Mikor gyerek voltam, hic-haec-hoc miata sokat szenvete ülnöki riszem, mikor képviselő voltam, reichsrathi „lebehoc“ engemet sprengholta, mostan meg „ad hoc“-al engemet biztatyak. Ezt in el akartam mondanyi ikes magyar toasztban is felaltam, hogy majd beszilek.

Elkeztem: „tekintedezs egyetem!“

Felkialtya rá magat tisztelt barátom, professor Hirtl, ki volt már in dulci jubilo.

— Hájszt nix! Szagszt tu slekt „egyetem;“ soll riktig hájszen „egyetek!“

Mely philologiai helyreutasitas anyira megnyerte teccisemet, hogy míg ezt isz hozá tetem: „is igitatok.“

Azal egymás nyakába beborultunk, összesokoloztunk. Hirtl barátom könyes szemekel esküte magarul, hogy ő izs magyar *ad hoc*; in is elfogatam, hogy in izs *centralista* vagyok *ad haec* (nempe: előtem fekvő *caro bubulcina et lactuca viennensis.*) Ezen aztan megkötötünk három szaz ives szövetsiget.

Ez volt az a dictio, a mit in bicsi egyetem is igyatom jubileumon megtartotam.

Ekor nemes fiatalsag gondolvan, hogy egyszer egy ötszaz esztendőben neki izs szabad elkiáltanyi magat, interpelatiot intizte magyar huszar katonamuzsikuskhoz, hogy felelyenek neki szíp muzsika szoval, hogy „wo iszt desz dájtsen Vaterland?“

Huszar karmester gondolta magaban; ere legjob felelet lesz rahuznyi nekik Rakoczy indult; ebül majd megtudnak, hogy nimetnek hazaja — othon van!

Nix ta! kialtota minden ember, „wo iszt desz dajtsesz Vaterland!“

Huszar muzsikus probalgata nekik, de hat ha kirdezők maguk nem tudnak, a mit kirdeznek, hogy tугyon szeginy muzsikus? utolyara

huszarok ot hatak űket. Gyüt utanuk hires Strausz, fehir keztyüs muzsikusok. Ezektül izs csak azt akart megtudnyi nemes fiatalsag, hogy „wo iszt denn szakerment no amol, des deutsches Vaterland?“ Strausz huzta nekik „Obsd' hergéhst?“ — „Nix! nix! wo iszt Vaterland deutsches?“ — Huzta megint „und wen i stirb, — stirb, — stirb.“ — Ná — ná — ná! — Utolyara azt izs elkergetünk is ra kezte inekelnyi maga fiatalsag „nimet szozatot;“ azal feloszlota gyülis.

Malum omen! malum omen!

Hatvanegyben mink izs mikor vige feli volt mar, mindenfeli toasztokat ittuk, szozatot inekeltük; jo az egy kicsit, de nem igen nagyon.

Most mar nimetek isznak toasztokat is inekelnek szozatot. Aztan mig az egyetlen egy positiv nemzeti notajuk izs mind csupa kirdisen kezdődik, mint valami katechismus; a kiben egy felelet sem talaltatik.

Ezek az in legujabb tapasztalásaim.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

A „Tisza-vidéki magyar vaspálya“ krónikájához.

A tiszai mozdonyok közt van egy „Abony“ nevü, ez teher szállító. Van egy „Nagy Appony“ nevü, ez személy szállító mozdony. — „Abony“-nak hibája esik, s kiadja a „Stationschef“ a rendeletet a gyár vezető meszternek.

„Sie! nehmen sie die Leitstange des „Áboni“ herunter und richten sie ihn!“

Vulkán ur fülön fogatja az érkezendő személyvonat odább szállítására várakozó „Nagy Appony“ mozdonyt, bevezetteti a gyár akolba, s elbontván azt, leveszi róla a mozdító rudat és illegetni kezdi Cyklopsainak segitségével.

Megérkezik a személyvonat. A vezető elénekli betanult nótáját: „Sz—k! fünfzehn menüt.“

A „Stations-Chef“ kialtja: „Aboni!!!“

Elő áll „Abony.“ —

„Aber wo ist der „Áboni?“ kérdi a Chef.“

Nincs felelet.

„Aber himmel sakrrrr...! wo ist den Áboni?“
Erre előáll egy ör és feleli: Itt van Abony.

„Nicht diesen da, sondern den anderen Áboni mein' ich,“ förmed rá a Chef.“

„Az a Werkstátban van,“ felel az ör.

Itt már vége lön a türelemnek.

„Sie Werkführer!“ — rivalt. — „Warum haben sie mir den Áboni in die Werkstätte geführt?“

„Sie haben es befohlen Herr Stations-Chef.“

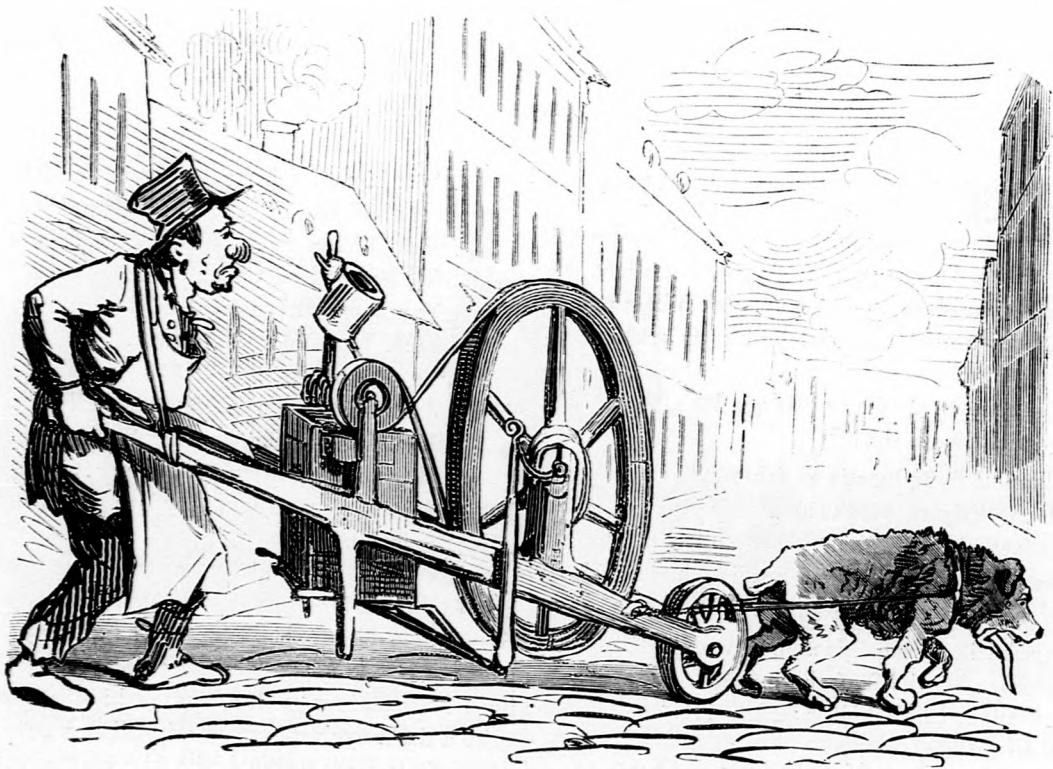
„Aber: himmel herrrr... Sakerrr... ich hab' nicht den Aboni mit den „Nági,“ sondern den Áboni ohne „Nági“ gemeint. —

És igaza volt a „Chef“ urnak, mert hiszen tudni kell és tudjuk is: hogy e tősgyökeres magyar vállalat személyzete legnagyobb részénél az „Abony“ és „Appony“ szók a kimondásban teljesen egy hangzásuak, és így a „Werkführer“ volt a hibás, a ki elég impertinens volt, a tiszta nyelvet nem érteni, mikor a „Chef“ csakugyan tiszta magyarsággal adta ki a parancsot. —

Képzletben és valósággal.

Milyenek képzelte Hans Sachs a legelső *locomotivet*, mely a szebeni vasuton végig fog robogni.

És aztán milyenek találta.

Képzeletben és valósággal.

Milyennek képzelte Schmerling úr azt a tréfát, ha mindnyájunkat egy kalap alá hoz ?

És aztán milyennek találta.

Kuruczvilági adomák.

(Kedves Márton bátyám!)

Igazán *kedves*, mert ki látta valaha *kedvellenül* Kakas Mártont, főképp az Üstökösben?! Tehát kedves Márton bátyám! Beigtatád pedig az Üstökös pantheonába az én arczképemet is, sőt az atyafiság, patriotaság, collegaság, kálvinistaság és még egy csomó -ság és -ség rovására szépen meg is dicsértél vala. Mostanában semmit sem adnak ingyen, még a dicséretet sem; rút dolog lenne tehát tőlem valamivel nem replikáznom. Mivel replikázok? Dicsőséget te már annyit kaptál, hogyha rőf számra mérnék, nagy kereskedést nyithatnál belőle, — az nálad ócska portéka, neked más kell. Kell pedig, különösen mint az Üstökös főmunkatársának laptöltékül — *adoma*. Íme tehát felköltöm másfélszázados álmaiból az én *kurucz táboromat*, s küldök neked *történeti* kurucz anecdotákat, a nagy rebellis fő-fővezérekről.

Kezdjük a legnagyobb.

Rákóczi Ferencz a vezérlő fejedelem, — ez oly illethetetlen ember, — legalább mi Kubinyi Ferencz bátyámmal úgy tartjuk, — hogy róla még anecdotákat sem illik mondani.

Bercsényi Miklós, — no erről már mondjunk. Bercsényinek levelei csak úgy szikráznak az élcztől, s metsző sarkasmustól. Lássuk hamarjában egy-két fűszere ötletét, — fájdalom, hogy a legjavát el kell hagyunk, lévén azok még ez idők szerint is — *ne bántsd virágok*.

Beütnek egyszer a mi kedves testvéreink, a szomszéd szerbek, az országba, s égetni kezdik Vast, Zalát. A dologgal hamar keli elbánni, elküldi tehát visszaverésükre négy ezred huszárral Bercsényi legkeményebb generálisát: az öreg Vak-Bottyánt, a ki azzal a megmaradt fél szemével is jobban meglátta az ellenséget, mint a többi kurucz tábornok mind a kettővel. Megindula Bottyán, meg is tette, a mit vártak tőle; Bercsényi pedig eüindulását ekkép ír meg Károlynak:

„Eszterházy Antal uram Bottyánnal ment Kemes-allyára, azonban kimutatván magát a rácság: Bottyán rajta indult 4000 lovassal; *vakon ment: vakon tér meg*, elhiszem!“

Máskor ekkép ír Bercsényi:

„A fölséges fejedelem írja nekem, hogy az Dunántúl rettenetes sok hír van: az föld sem bírja talám az ráczot; — tudja ördög, hogy birta meg az *Dráva kompjja!* — Az német is nagy erővel indult, mind perspectíván nézni is elég volna! . . . Irom Ó fölségének: nem ujság az Dunántúl! — Már megtérvén a Lajta mellől, Pozsontól és Morvábúl portyázóim: én ismét visszamegyek

Semptére, fölmegeyek a semptei toronyba: — onnét prédicálok az én böcsületes hadaimnak. —

— Ezeket már így tudván: mégsem tudom magunkat: hányadán vagyunk? mit akarunk? Csak azt tudom: ki mennyi hópénzt praetendál; mert ugyan talám keresik: hol kaphatnak pénzkérőt? — hogy reám küldhessék. Még a templomba is utánnam jő a sok fizetetlen katona. Forgács uram levelét is most veszem: hogy Fodor László regimentit fizettessem ki. . . Bizony látom, ha az fölséges Fejedelem Princeps *Hungarorum*: én meg vagyok és maradok Princeps *kongórum!*“ (Kongónak hitták a libertás-féle rézpénzt.)

Egy évvel később: „sem istennek, sem embernek nem kell az *kongó*, *pengőt* pedig sem isten, sem ember nem ad, — mert az bányákon nem az érczet, hanem az embereket vagdalják, (úgy volt,) és így benedicto auri in sauguinem versatur.“ Ugyanekkor, midőn Rabutin német hadával a tokaji szőlőket maga számára megszüreteltette: „Rabutin úgy látom olyan gazda, mint én voltam, mert soha nem mentem Tokajba, csak szüretre, — szőlőt enni, mustot inni. De ő talám az ördögtől tanulta: ott szüretel, a hol nem kapált! . . . Nem kell Erdélyben az magyarországi had? holott kívánva kívánták; elhiszem bizony, hogy kívánták: azért hogy Rabutint be ne bocsássa, de nem azért, hogy per regulam csak azt tanulják ki: hány embernek kell két napra 3300 kenyér? Kívánva kívánta Pekry, (az erdélyi kuruczgenerális,) de már nem fér meg mellettük, s általcsapkod az Maroson, oda a hol megpuskásszák az oláhok is a *máléért*; bezzeg *male* ott az kenyér! — Ítéletem szerint jól mondja: felétek sem megy, hanem *reátok* megy az ellenség. De nem csak Erdélyben, másutt is, — s itt is régen éneklek én Jeremiás siralmait; mert mikor ülünk, s nyugodalmunk volna az jóra való készüléhez: kiki a *magdéhoz* lát közülnk, — s aztán ha ellenség jő: lárma! lárma! Levate capita vestra, összefutunk mindenfelől, — de nem hogy oltuk a tüzet, hanem hogy nézük, hogy: hogyan ég, ahun, ahun, nézd! . . . Most is Eszterházy Antal uram írja, az ellenség már a Vágon által-által csapdoz, Tapolcsányig, s nincs a ki ellene állna; a hadak fizetetlenek, kvártély kell nekik, a tisztek pörleni hazakéredzenek már a téli havakban, a közkatona is már egymást fosztja, parancsolni sem mernek nekik, hanem könyörgéssel, ha mit kiigazíthatnak; a föld népe ha meg nem engedjük az hódolást: éhel hal. Hát nem igaz-e az én magyar apocalypsisom?! . . . Mit szomorkodol irásamon? . . . boszkonkodjál te is! mondj ellene, mind az ördögnek, s mind az istennek: mert majd, hitemre, pejora erunt posteriora prioribus. Ím a Maros s a Vág: mind csak egy ág, — ott az oláh,

s itt az tót puskáz már! — De majd deczember elején lesz gyűlésünk: *kibeszélem magamat még egyszer*; ha nem használ: isten úgy segítjen *újra kezdem*, mert addig mérjük, addig szabjuk, — úgy járunk, mint most jártam egy horvát szabómmal: egy nadrágnak való posztómbul kalpag sem telt ki toldás nélkül, — hoc satis.“

Íme édes magyarom: ilyen erős nótát fűjt egykor Bercsényi; de halljunk még egyet a szomorúbb időkből.

„A hadak male contentusok s kegyelmed (Károlyi) pessime — male-ságokért. Szalai ezrede a fizetlenség miatt eloszlott? De hát miért ment el a többi is? s ez is miért nem haza, hanem az erdőkre, berekre? Miért nem panaszra? nem elébb? nem utóbb? . . . Hajh szegény magyar, servitutum *fugiendo* quaeris! — Az brigádák hátralévő fizetésekért instálnak; honnét, ha nem telt ki! Jó is volna most fizetni: ha pénzök volna a vármegyéknek; de az hadak közül, a kik most elszöktek: mind azok morganak. Nem vág az a kutyalölkü ellenséget, a ki *ilyenkor* keresi a fizetést! — Nekem már a térdemet győtri az átkozott köszvény; ma két doktor volt nálam, mind elnézik, s tapogatva mutatják: itt dagadt, itt veres, itt tüzes! Bolondok, mintha nem én érzeném! Deliberálák: debemus habere patientiam, — s azzal itt hagyának.“

De elég lesz a szilajlelkü kurucz fővezér leveleiből. Még csak két egyéb apróságot róla. Gróf Koháry István igen negédes ember volt, s csábrági vára homlokára e büszke feliratot téteté:

„Dat Deus cui vult. (Ad isten a kinek akar.)

Comes Stephanus Koháry.“

Midőn aztán birtokait hazaárulási vádalapon a kuruczok mind elvevék tőle: Bercsényi a Koháry-féle felirat alá ezt véseté a csábrági várra:

„Accepit ubi vult. (Foglal a hol akar.)

Comes Nicolaus Bercsényi.“

Végre mikor Rákóczival kibujdosván, sok hányatás után *Rodostóba* telepedének le: Bercsényi, mintha megérezte volna, hogy e városban kell meghalniok, mindjárt oda költöztük első napján a következő betűjártékot csinálta a „*Rodosto*“ névből: „*Ostorod*.“

Forgács Simon. Simon úr furcsa legény volt, tele csodálatos különöségekkal, tréfával, s eredeti észjárással. — Bátor katona volt, pusztá kézzel is neki ment volna, — ha felboszontják — a komáromi várnak, meg nem ijedt a pokol armadiájától sem: azonban annak a paripínak, a mely a koronczói ütközetből szerencsésen kiragadta, — mégis megcsókolta a patkóját háladatos-ságból, — az egész front előtt. Karján, melylyel a súlyos fringját is jól elbirta: női arany pereczeket viselt,

Tyrtaeusi mondatokkal. — Hadseregét szigorú fegyelemben tartá: hanem maga néha úgy leitta magát, azt se tudta fiú-e vagy leány? Ilyenkor aztán előállítá muzsikáit, s unzensirt járta a csárdást generális-marschallus létére az egész tábor előtt. Avvagy kiült sátora elé, s épületes prédikációt tartott a körülötte gyülekező katonaságnak.

Am a tréfa józan állapottal is, bármily ünnepélyes alkalmakkor, kész volt nála mingyárt. Történik vala, — például — mikoron a rendek a Szécsényi országgyűlésen valami vitás kérdés felett rítul egybehaborodnának, elannyira, hogy a heves Bercsényi az öt megtámadni merészlett egyik vármegyei követ ellen szilajul kitérvén, még szidalmi szavakra is fakadt: Rákóczi közbe szóla békitőleg, fő tábornagyát csillapítva:

— Miklós! hogy kívánjunk a katonaságtól a táboron istenes életet: mikor maga a fő generális még az országgyűlésen is káromkodik?!

. . . Bercsényi hirtelen fellobbanása fölött megszegyenülve hallgatott, azonban kivágta őt a zavarból Forgács.

— Fölséges uram! — szólalt ez fel, furfangos arcczal, — sőt inkább az menti ki Bercsényi uramat a káromkodásért, hogy fő-generális. Meg kellett a táborban szoknia; mert a felséged katonái olyanok, mint az *apácák paripái*: ha csak úgy szép szerivel nógatjuk őket: gyi te! gyi te! meg se mozdul, — de ha amúgy istenigazában rájuk rivalkodik az ember: hej ilyen-olyan, ördögadta, eb fia! akkor úgy neki vágatnak, hogy minden előttök állót legázolnak.

Óriási kaczagás támadt az országgyűlésben Forgács eredeti replicájára, a kedélyek megvidámodtak, s a dévaj tréfa elejét vevé a már-már vésszszel fenyegetőleg elmérgesedett viszálykodás tovább fejlődésének.

Egy más eset. A kuruczoknak egykor roszabbra fordulván ügyeik: az épen folyó békealkudozásokat a bécsi miniszterium megszakasztá. Annál jobban neki keseredtek most emezek, s egyedül fegyvereikben bízva, oly vitézül harcrolának, hogy csakhamar megint ők kerültek felül. Ekkor aztán a miniszterium szeretett volna újra békülni, de most meg a kuruczok nem voltak hajlandók. Forgács Simon ezt válaszolá a hozzája béke-tractáltatásának ajánlásáért közbenjáró kalocsai érseknek:

„Biztat erősen nagyságod az tractával? — Tracta, tracta: de édes püspök apám, — jam scimus facta! . . . *Tamás apostol már a mi szentünk!*“

Th—y K—n.

(Vége következik.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Régi jó mondás, hogy az ajtó nem lehet beütni, hanem csak az ajtó kőssét.

— (Milyen lesz már majd ez a mostani miniszterium?) A német feléről már annyit tudunk, hogy *liberál*; hanem a magyar fele, az még most csak *deliberál*.

— A cseh mágnások erősen kikelnek a cseh köznép ellen, hogy miért hagyja el nemzeti viseletét: a cseh újságírók aztán meg a mágnásokat támadják meg, hogy hát ők mért nem hordják a cseh nemzeti viseletet?

— (Az országházat csakugyan építik.) Az ám, csak olyan ominosus helyet ne választottak volna neki: a lovas kaszárnyát. Félő, hogy a kaszárnya szelleme átreged az országházra is.

— A jövő hét pedig csupa jubileumból fog kitelni: Kedden muzsikálunk, Szerdán énekelünk; Csütörtökön megint muzsikálunk, Pénteken általános áldomásívás és illuminatio, Szombaton restorálunk, korteskedünk, Vasárnap búcsútjárunk, Hétfőn — — fizetjük a contót.

— Abbé Liszt megérkezett! Nagy az öröm Sion leányai között. Mikor legelőbb itt járt, akkor egy *díszkardot* adtunk neki ajándékba, most adni fogunk neki egy *dísz olvasót*: — amazzal nem sok élő lelket küldött a *pokolra*, emezzel sem sokat fog vezetni a *menyországba*.

— (Hát Poroszországgal csak megint kiüt a *hét esztendő háború*?) Úgy látszik; és én nem bánom, mert ha a poroszok törhetnek be hozzánk, akkor ők hozzák ide a pénzüket; ha pedig mi törhetünk be hozzájuk, akkor mink hozzuk el tőlük a pénzüket: és így mind a két esetben csak mi nyerhetünk.

Az Európát Amerikával összekötő távirda sodrony.

Mint halljuk e nagyszerű vállalatot az a fátum érte, hogy a sodrony valahol megsérült, s most érthetetlen tudósításokat közöl, mik a föltett kérdéshez sehogy sem pázolnak, és össze-vissza vannak zavarva, például:

Kérdés. Hogyan van már az állapot?

Válasz. (a sodronyon át) Constitexecutió.

Kérdés. Miféle szél fúj arrafelé?

Válasz. Bureaudemocratia.

Kérdés. Talán valami akadály jött közbe?

Válasz. Restauprovisorianó.

Kérdés. Előre haladunk-e a művel, vagy vissza kell fordulnunk?

Válasz. Cir—vi—cu—tio—lus—sus! Quad—cir—ra—cu—tu—li—ra! — Per—um—pe—mo—tu—bi—o—le!

Ezt azután már senki sem bírja kiabradabrázni, hogy mit akar a sodrony mondani.

Ali-Drukk basa idejéből, anno 1665-ből.

A mikoron a veszprémi Szandzsákság részéről Ali-Drukk basa szedé a harácsot, történt, hogy egy szép májusi éjszakán valamennyi szőlő a Balaton mentében puczerón lefagyott.

A szegény kárvalott nép legalább valamit akarván jóra fordítani a kárból, felméne Ali-Drukk basához s szép talikos írásu pergamenen előadá azon óhaját, hogy a szőlőtermése végkép odalevén, miután azon az idén egyszem szőlő se lesz többet, engedné el ő kegyelmessége legalább az idej adót a szőlőkertektől.

Ali-Drukk basa elővé a akkoránt, felkeresé a paragrafust és megmutatá a könyörgőknek; ime nézzétek; itt van: világosan megmondja a proféta; ha valami elemi csapás, tűz, árvíz, jégeső érné a szegény népet, annak az adóját elengedjétek. "A fagyot azonban nem tette ide a proféta, és így az nem elemi csapás; én nem segíthetek rajtatok.

Történt aztán úgy kánikula idején, ugyanazon évben, hogy egy hő délután nagy zivatar kerekedék a Balaton felől, s a jégeső úgy elvágá a szőlőket, hogy azokon még csak egy zöld levél sem maradt. Ekkor a kárvalottak újra felmentek Ali-Drukk basához, s eléje terjeszték:

"No uram, elemi csapást kaptunkmár; jégeső verte el a szőlőt; hát csak engedj el az adót.

Felele nekik mély bölcsességgel Ali-Drukk basa.

"Ejnye ti hitetlen kutyák, bizony lehazudnátok a holdat is az égből! hát nem a magatok körmei vakarása ez itt a kutyabőrön, a hol elismeritek, hogy az idén egy szem szőlőtök sem termett, hát mit vert volna el nektek a jég? Csak ti fizessétek azt az adót."

Ilyen bölcs férfiú vala Ali-Drukk basa! Jó, hogy már meghalt!

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.